

Mēs sekojam Jēzum Kristum

Elders Kventins L. Kuks
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Mēs priecājamies par visu, ko Glābējs ir izdarījis mūsu labā. Viņš padarīja iespējamu katram no mums iegūt glābšanu un paaugstināšanu.

Tā ir nozīmīga atbildība — Lieldienu svētdienā uzrunāt Pēdējo dienu svētos visā pasaulē, kuri mīl mūsu Kungu un Glābēju, Jēzu Kristu. Šajā rītā mēs svinam Viņa uzvaru pār nāvi. Mēs glabājam kā dārgumu mūsu sapratni par Glābēja labprātīgo grēku Izpirkšanas upuri, kas tika veikts mūsu labā, un izjūtam dziļu pateicību par to. Viņa pakļaušanās Sava Tēva gribai atnesa šo augsto uzvaru pār nāvi, kas ir izcilākais notikums cilvēces vēsturē. Es pateicos par šo iespēju runāt par sekošanu Glābējam.

Glābēja laicīgās kalpošanas pēdējās divas dienas pirms Viņa sišanas krustā ir ārkārtīgi nozīmīgas un savā ziņā pat pārsniedz mūsu sapratni. Ļoti liela daļa no tā, kas ir ļoti nozīmīgs mūsu mūžīgajam liktenim, notika ceturtdienā, un tad piektdienā, kas ir diena, kad Kristus tika sistis krustā. Pēdējās vakariņas, Pashā vakariņas, kas bija „Israēla tautai noteikts piemiņas notikums dēļ viņu atbrīvošanas no verdzības”¹, tika aizsāktas ceturtdienas vakarā. Pēdējo vakariņu laikā tika ieviesti ļoti nozīmīgi priekšraksti un mācības. Es minēšu tikai trīs. Pirmkārt, Glābējs ieviesa Svētā Vakarēdiena priekšrakstu. Viņš ņēma maizi, pārlauza to, noskaitīja lūgšanu un sniedza to Saviem mācekļiem, sakot: „Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota. To darait Mani pieminēdami.”² Šādā veidā Viņš ieviesa Svēto Vakarēdienu. Otrkārt, Viņa vislielākais uzsvars bija uz mācībām par mīlestību kā par vispārāko principu. Viņš mācīja: „No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.”³ Treškārt, caur Kristus aizlūgšanu vai vadību „apustuļiem tika apsolīts Svētais Gars” kā vēl viens aizstāvis.⁴

Pēc tam Glābējs paveica Izpirkšanu. Viņš uzņemas uz Sevi „cilvēces grēku nastu” un tās „šausmas, ko Sātans varēja radīt”.⁵ Šajā procesā Viņš izcietā negodīgi izdomātu tiesāšanu un šausmīgus un traģiskus notikumus, kuri noveda līdz Viņa krustā sišanai. Galu galā tas kulmināciju sasniedza ar Kristus trimfējošo Augšāmcelšanos Lieldienu svētdienā. Kristus piepildīja Savu svēto, Glābēja un Pestītāja, misiju. Mēs tapsim augšāmcelti no nāves, un mūsu gari taps atkal savienoti ar mūsu ķermeņiem. Pamatojoties uz mūsu personīgo cienīgumu, mums, caur Viņa žēlastību, var būt šī diženā iespēja atgriezties Dieva klātbūtnē.⁶

Pravietis Džozefs Smits, runājot par šiem Lieldienu notikumiem, teica: „Mūsu reliģijas pamatprincipi ir apustuļu un praviešu liecība par Jēzu Kristu, ka Viņš nomira, tika apglabāts un augšāmcēlās trešajā dienā, un uzkāpa debesīs; visas pārējās lietas, kas attiecas uz mūsu reliģiju, ir tikai tās pielikumi.”⁷

Kaut arī mēs priecājamies par Ģetzemanes un Golgātas ārkārtīgo nozīmību, vislielāko uzmanību mēs vienmēr esam pievērsuši augšāmceltajam Kungam. Frederiks Farārs, angļu teologs un ticīgais, liecināja, ka visjaunākā ticīgo paaudze pirmatnējā kristīgajā Baznīcā godināja Glābēju kā „augšāmcēlušos, mūžīgo un slavas pilno Kristu”, un „domāja par Viņu kā nevis par tādu, kurš ir uz krusta, bet gan uz Troņa.”⁸

Prezidents Gordons B. Hinklijs mācīja, ka mūsu vēstījums pasaulei ir, ka Viņš dzīvo! Pēdējo dienu svētajiem Kristus simbols ir nozīmīga savas ticības izpausme un tas, kā mēs dzīvojam saskaņā ar Viņa evaņģēliju.⁹

Pārdomājot to, ko nozīmē būt par kristieti mūsdienās, padomājiet, ko mūsu mācekļa ceļš prasīs no mums. Es iesaku, lai mēs pārdomātu un atbilstošā veidā sekotu Glābēja piemēram tajā, ko Viņš darīja divās pēdējās Savas mirstīgās dzīves dienās.

Pirmkārt, apsveriet to, ka Glābējs ieviesa Svēto Vakarēdienu. Glābējs zināja, kam drīzumā vajadzēja ar Viņu atgādīties. Viņa svētajai Izpiršanas misijai, kas sākās ar karu debesīs pirmmirstīgajā esamībā, vajadzēja atklāties tajā vakarā un nākamajā dienā. Neskatoties uz to, ka Viņu sagaidīja tiesa, ko drīzumā grasījās sarīkot Viņa ienaidnieki, nav ne vismazāko pierādījumu tam, ka Viņš gatavotos aizstāvēties pret nepatiesajām apsūdzībām. Tā vietā Glābējs ieviesa Saviem mācekļiem Svētā Vakarēdiena priekšrakstu. Domājot par šo svinīgo notikumu, es jutos dziļi aizkustināts. Svētā Vakarēdiena sanāksme ir vissvētākā un vissvētītākā no visām Baznīcas sanāksmēm. Pēc Savas Augšāmcelšanās Glābējs ieviesa Svēto Vakarēdienu starp nefijiešiem.¹⁰ Lai būtu par Viņa mācekļiem un uzticīgiem Viņa Baznīcas locekļiem, mums ir jāatceras un jāgodā Svētais Vakarēdiens. Tas sniedz iespēju katram no mums ar salauztām sirdīm un nožēlas pilniem gariem izrādīt savu vēlmi sekot Glābējam, nožēlot grēkus un kļūt par svētajiem caur Kristus veikto Grēku izpiršanu.¹¹ Svētais Vakarēdiens ļauj mums liecināt Dievam, ka mēs atceramies Viņa Dēlu un turam Viņa baušļus, un ļauj mums atjaunot kristību derību.¹² Tas palielina mūsu mīlestību un pateicību gan pret Tēvu, gan pret Dēlu.

Glābējs uzsvēra arī mīlestības un vienotības nozīmīgumu un paziņoja, ka mūs pazīs kā Viņa mācekļus, ja mums būs mīlestība citam pret citu. Ņemot vērā šo mūžību pārveidojošo Izpiršanu, kuru Viņš gatavojās drīzumā veikt, šāds bauslis prasa, lai mēs tam paklausītu. Mēs izrādām savu mīlestību pret Dievu, kad turam Viņa baušļus un kalpojam Viņa bērniem. Mēs pilnībā neizprotam Izpiršanu, taču mēs varam dzīvot savu dzīvi, cenšoties kļūt mīlošāki un laipnāki, neskatoties uz grūtībām, ar kurām saskaramies.

Glābēja pavēle Viņa mācekļiem mīlēt citu un dramatiskais un spēcīgais veids, kādā Viņš mācīja šo principu Pēdējo vakariņu laikā, ir viens no sāpīgākajiem un skaistākajiem notikumiem Viņa mirstīgās dzīves beidzamajās dienās.

Viņš nemācīja tikai mācību stundu par ētisku uzvedību. Dieva Dēls lūdza Savus apustuļus un visus mācekļus, kuri būs pēc viņiem, atcerēties un ievērot šo visbūtiskāko no Viņa mācībām. Tas, kā mēs attiecamiem un sadarbojamiem cits ar citu, ir mērs mūsu gatavībai sekot Jēzum Kristum.

Pēc tam, kad būsim noklausījušies šīs konferences vēstījumus, mūsu sirdis būs aizskartas un mēs pieņemsim lēmumus un apņemsimies rīkoties labāk. Taču pirmdien no rīta mēs atgriezīsimies darbā, skolā, savā apkārtnē un pasaulē, kur daudzējādā ziņā pastāv kņada. Daudzi cilvēki šajā pasaulē ir nobijušies un dusmojas uz citiem. Lai arī mēs zinām, kas tās par sajūtām, mums jābūt pieklājīgiem savās sarunās un jāizrāda cieņa savā saskarsmē ar citiem. Tas ir īpaši svarīgi, kad mēs neesam ar kaut ko vienisprātis. Glābējs mūs mācīja mīlēt savus ienaidniekus.¹³ Vairums mūsu Baznīcas locekļu paklausa šim padomam. Tomēr ir daži, kuri domā, ka savu personīgo dusmu vai uzskatu paušana ir svarīgāka par tāda veida uzvešanos, kādu mācīja un dzīvoja Jēzus Kristus. Es aicinu katru no jums atsevišķi atzīt, ka tas, kādā veidā mēs kaut kam nepiekrītam, ir patiesi mērs tam, kas mēs esam un vai mēs patiesi sekojam Glābējam. Reizēm tas ir atbilstoši nebūt vienisprātis, bet nav atbilstoši būt nelaiņam. Vardarbība un vandalisms nav pareizās atbildes, ja mums ir domstarpības. Ja mēs izrādām mīlestību un cieņu pat nelabvēlīgos apstākļos, mēs kļūstam līdzīgāki Kristum.

Glābēja apsolījums, ka Divpadsmītie saņems Svēto Garu, ir ārkārtīgi nozīmīgs, atzīstot Svētā Gara, kas ir Dievības trešais loceklis mūsu Debesu Tēva plānā, galveno lomu. Svētais Gars ir gara būtne, Mierinātājs, kurš liecina par Tēvu un par Dēlu, atklāj patiesību par visu, un iesvēta tos, kuri ir nožēlojuši grēkus un ir tapuši kristīti. Uz Viņu ir atsaucies kā uz apsolījuma Svēto Garu, un kā tāds Viņš apstiprina Dievam par pieņemamām taisnīgās rīcības, priekšrakstus un derības katram no mums.¹⁴ Tie, kuri tiek aizzīmogoti ar apsolījuma Svēto Garu, saņem visu, kas pieder Tēvam.¹⁵

Mēs dzīvojam trokšņainā, ķildīgā pasaulē, kur iespējams skatīties vai klausīties informāciju, mūziku un pat pilnīgas muļķības faktiski katru nomoda stundu. Ja mēs vēlamies saņemt iedvesmu no Svētā Gara, mums jāatrod laiks, lai nomierinātos, apdomātu, lūgtu un dzīvotu tā, lai mēs būtu cienīgi saņemt un rīkoties atbilstoši Viņa pamudinājumiem. Ja mēs uzklausīsim Viņa brīdinājumus, mēs izvairīsimies no lielām kļūdām. Mums kā Baznīcas locekļiem ir dota privilēģija saņemt gaismu un zināšanas no Viņa, līdz iestājas pilnīga diena.¹⁶

Izpirkšanas pārbaudījumi, kurus Glābējs piedzīvoja Ģetzemanē un uz krusta, ir mums izcils paraugs. Viņš piedzīvoja mentālas, fiziskas un garīgas ciešanas, kas pārsniedz mūsu sapratni. Ģetzemanes dārzā Viņš lūdza Savu Tēvu, sakot: „Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi.”¹⁷ Esot Viņa mācekļi, būs brīži, kad *mēs* tiksīm *netaisnīgi tiesāti* un *vajāti* un *negodīgi izsmieti*, un piedzīvosim laicīgas un garīgas vētras tādā apmērā, kas mums šķitīs *nepanesams*, un izbaudīsim *rūgtos biķerus*, par kuriem mēs *lūdzam*, lai tie ietu mums garām. Nevienam nav atbrīvots no dzīves vētrām.

Mēs gatavojamies Glābēja Otrajai Atnākšanai. Svētie Raksti nepārprotami apgalvo, ka neviens nezina, kad tas notiks. Taču Svētie Raksti mums arī pasaka, ka starp rūgtajiem biķeriem, ar kuriem mēs saskarsimies pēdējās dienās, būs „zemestrīces dažādās vietās”¹⁸ un „jūras [viļņi], kas bangojas pāri savām robežām”.¹⁹

Postošas zemestrīces un cunami ir nesen notikuši dažādās vietās, tostarp Čīlē, Haiti un Klusā Okeāna salās. Pirms dažām nedēļām prezidējošam bīskapam H. Deividam Bērtanam, Elderam Tedam R. Kalisteram un man bija izdevība satikties ar svētajiem, kuri bija zaudējuši savus ģimeņu locekļus cunami izraisītajos plūdos, kas pagājušajā septembrī piemeklēja Samoa salas austrumu pusi. Lūgšanu nams bija cilvēku piepildīts, un tā bija savilņojoša sanāksme. Mēs spējam pārliecināt šos cienīgos Baznīcas locekļus, ka, pateicoties Jēzus Kristus veiktajai Grēku Izpirkšanai, viņi var tikt atkal apvienoti ar saviem mīļajiem, kurus viņi bija zaudējuši.

Staba prezidents, Sonijs Parsels, brīdī, kad tālu jūrā ieraudzīja tuvojamies milzīgu vilni, brauca ar savu automašīnu. Viņš signalizēja ar automašīnas signāltauri un apturēja uz ceļa bērnus, kuri devās uz skolu, un pateica viņiem skriet, cik vien ātri viņi spēja, uz augstāku vietu un drošību. Bērni sekoja viņa norādījumiem. Viņš izmisīgi vadīja savu automašīnu, piebrauca pie savas četrus gadus vecās meitiņas, ielika viņu mašīnā, un tad centās nokļūt pie savas mātes. Tuvojoties savai mātei, ūdens siena atsītās pret viņa automašīnu un aizskaloja to vairāk par 100 jardiem (91 m), kur tā iestrēga kokā. Viņš steidzīgi rīkojās, lai glābtu savu meitu, novietojot viņu drošībā uz automašīnas jumta, un tad peldēja, lai izglābtu savu māti, kura turējās pie vēl viena koka zara, kas atradās blakus viņu mājai. Ar lielām pūlēm viņš aizpeldēja ar viņu līdz automašīnai un drošībai. Daudzi citi nebija tik veiksmīgi. Viņiem nebija laika, lai nokļūtu augstākā vietā un drošībā. Daudzi aizgāja bojā, it īpaši bērni un veci cilvēki.

Mēs pateicām Samoas ģimenēm, ka Baznīcas locekļi visā pasaulē izsaka viņiem mīlestību un līdzjūtību un ir lūguši par viņiem, un ziedojuši gavēņa ziedojumus un

humāno palīdzību gan Baznīcas locekļiem, gan viņu kaimiņiem. To pašu var teikt arī par Baznīcas locekļiem Čīlē un Haiti. Mēs to darām tādēļ, ka sekojam Jēzum Kristum.

Satiekoties ar ģimenēm Samoa, došanās uz augstāku vietu un tiekšanās pēc labākas dzīves garīgā ziņā, un pieņemšanās glābjošajiem priekšrakstiem izrādījās nepārprotami nozīmīga. Glābēja piemērs un dzīve māca mums garīgi izvairīties no zemā ceļa, uz kura dominē šīs pasaules lietas. Pēc sanāksmes, sasveicinoties ar Baznīcas locekļiem, viena māsa pateica man, ka viņas ģimene nav bijusi templī un ka viņi bija zaudējuši meitu. Ar asarām acīs viņa pateica, ka viņu mērķis tagad bija sagatavoties tempļa svēto priekšrakstu saņemšanai, lai viņi varētu būt kopā mūžīgi.

Pārdomājot šīs māsas teikto un pasaules pašreizējo stāvokli, es esmu sajutis neatliekamu pamudinājumu dot katram no jums padomu meklēt augstāku vietu, patvērumu un mūžīgo drošību, ko sniedz templis.

1836. gada 3. aprīlī, Lieldienu svētdienā, vienu nedēļu pēc Kērtlandes Tempļa iesvētīšanas, Divpadsmitie piedalījās Tā Kunga Vakarēdiena pasniegšanā Baznīcas locekļiem. Pēc sapulces pravietim Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam noskaitot svinīgu un klusu lūgšanu, viņiem Savā godībā parādījās Glābējs un caur Mozu, Ēliju un Eliju atjaunoja papildu priesterības atslēgas, tostarp svēto saistīšanas spēku, kas savieno ģimenes cauri visai mūžībai.²⁰

Šodien šajā Lieldienu rītā mēs priecājamies par visu, ko Glābējs ir izdarījis mūsu labā. Viņš padarīja iespējamu katram no mums iegūt glābšanu un paaugstināšanu. Taču mums, līdzīgi Samoas bērniem, ir jāskrien, cik vien ātri mēs varam uz augstāku vietu, kuru Viņš ir nodrošinājis drošībai un mieram.

Viens no veidiem, kā mēs to darām, ir stingri ievērojot mūsu dzīvā pravieša, prezidenta Tomasa S. Monsona, mācības. Viņš ir lielisks tāda cilvēka paraugs, kurš seko Glābējam.

Šajā brīnišķīgajā Lieldienu rītā es sasaucos ar dārgajiem vārdiem, kurus uzrakstījusi Elīza R. Snova, uzticīga kalpotāja evaņģēlija Atjaunošanas laikmetā.

Kāds miers un slava, un kāds prieks

Šai brīves brīdī mirdz;

Kur mīla, tiesa, maigums liegs,

Un saskaņā ir sirds.²¹

Es sniedzu savu apustuļa liecību, ka Jēzus Kristus dzīvo un ir pasaules Glābējs un Pestītājs. Viņš ir nodrošinājis ceļu uz patiesu laimi. Par šo es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3. izd. (1916), 594. lpp.
2. Lūkas 22:19.
3. Skat. Jāņa 13:34–35.
4. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 603. lpp.; skat. arī Jāņa 14:26.
5. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 613. lpp.
6. Skat. 2. Nefīja 9:6–24.
7. Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith (2007), 49; skat. arī M&D 20:22–25.
8. Frederic W. Farrar, *The Life of Lives — Further Studies in the Life of Christ* (1900), 209. lpp.

9. Skat. Gordon B. Hinckley, "This Glorious Easter Morn," *Ensign*, 1996. g. maijs, 65–67; „Mūsu ticības simbols,” *Liahona*, 2005. g. apr., 2–6. lpp.
10. Skat. 3. Nefījs 18:1–11.
11. Skat. Mosijas 3:19.
12. Skat. Mosijas 18:8–10; M&D 20:37, 77–79.
13. Skat. Mateja 5:44.
14. Skat. Mācība un Derības 132:7.
15. Skat. Romiešiem 8:16–17; Efeziešiem 1:13–14; M&D 76:51–60.
16. Skat. M&D 50:24.
17. Mateja 26:39.
18. Mateja 24:7; Džozefs Smits — Mateja 1:29.
19. M&D 88:90.
20. Skat. M&D 110.
21. „How Great the Wisdom and the Love,” *Hymns*, Nr. 195.